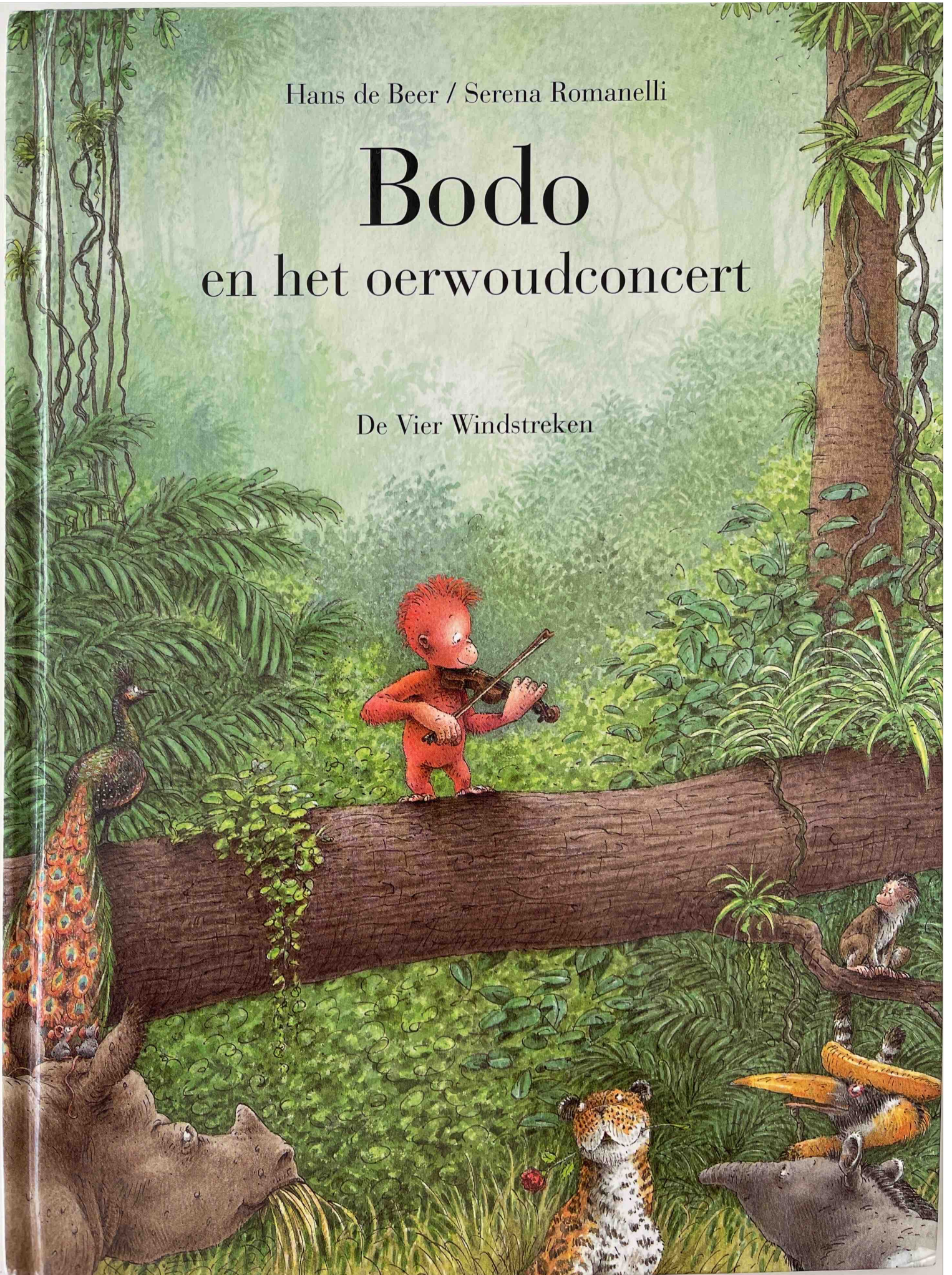

Hans de Beer / Serena Romanelli

Bodo

en het oerwoudconcert

De Vier Windstreken

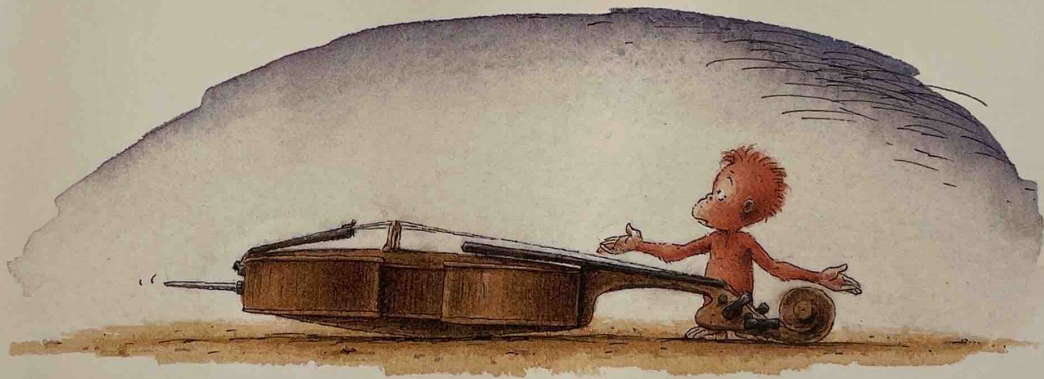

Hans de Beer / Serena Romanelli

Bodo

en het oerwoudconcert

De Vier Windstreken

Bodo, de kleine orang-oetan, verveelt zich. Hij woont in het oerwoud en het regent al dagenlang. Al vanaf de vroege ochtend zit hij te kijken hoe de regendruppels van de rand van zijn paraplu naar beneden glijden.

Plotseling klinkt er een dreigend geluid. Bodo schrikt en flitst een boom in. Een vrachtwagen rijdt voorbij op de oude weg door de jungle. Als de auto over een grote hobbel rijdt, zwaait de achterdeur open en valt er een doos uit. Bodo springt uit zijn schuilplaats naar beneden. Hij begint meteen met handen en voeten in de doos te wroeten. Hij trekt er stro uit en papier. En dan komt er een koffer uit de doos te voorschijn, zwart als een panter en glanzend als een slang. Bodo schudt hem heen en weer. Wat zou erin zitten? Hij maakt de koffer open.

Het ding dat erin zit, glanst zelfs nog meer dan de koffer. Bodo snuffelt eraan. En dan, als hij de zwarte koffer omdraait, valt het ding eruit. He maakt een vreemd geluid.

Bodo springt geschrokken achter een struik. Behoedzaam bekijkt hij het ding. Is het een dier? Het beweegt niet.

Bodo is nog steeds een beetje bang, maar hij is ook nieuwsgierig. Langzaam pakt hij de stok, die ook uit de koffer is gevallen, en tikt ermee tegen het ding - aan alle kanten.

Als hij tegen de snaren aankomt, hoort hij weer dat vreemde geluid.

Bodo vindt het schitterend. Hij tokkelt op de snaren en geniet van de klanken. "Wat een fantastisch speelgoed! Mama en papa zullen het ook prachtig vinden."

Maar thuis vindt niemand er iets aan. Bodo speelt de hele dag met zijn muziekind, maar zijn moeder vindt het geluid allen maar lawaai, onverdraagelijk lawaai. Ze stopt bananen in haar oren. Ook Bodo's zusjes en broertjes doen van alles om hun oren te beschermen.

En alle andere dieren blijven uit de buurt van Bodo's huis.

Op een dag ziet Bodo's moeder papa Tapir voorbijkomen. Hij blijft staan bij Bodo en luistert even naar hem. Daarna wandelt hij verder met een glimlach op zijn gezicht.

De volgende dag komt papa Tapir terug met zijn hele familie. "Wat is er toch aan de hand?" Vraagt moeder. Maar om het antwoord te kunnen horen moet ze eerst de bananen uit haar oren halen.

Wat een verrassing! Voorde de eerste keer hoort ze wat Bodo al kan spelen op zijn muziekding: prachtige melodieën, het is geen gekras meer.

Steeds meer dieren komen luisteren naar de kleine orang-oetan. Ze klappen in hun poten, sommigen roepen "Hoera! Hoera!"

En mevrouw Luipaard gooit zelfs een bloem naar Bodo.

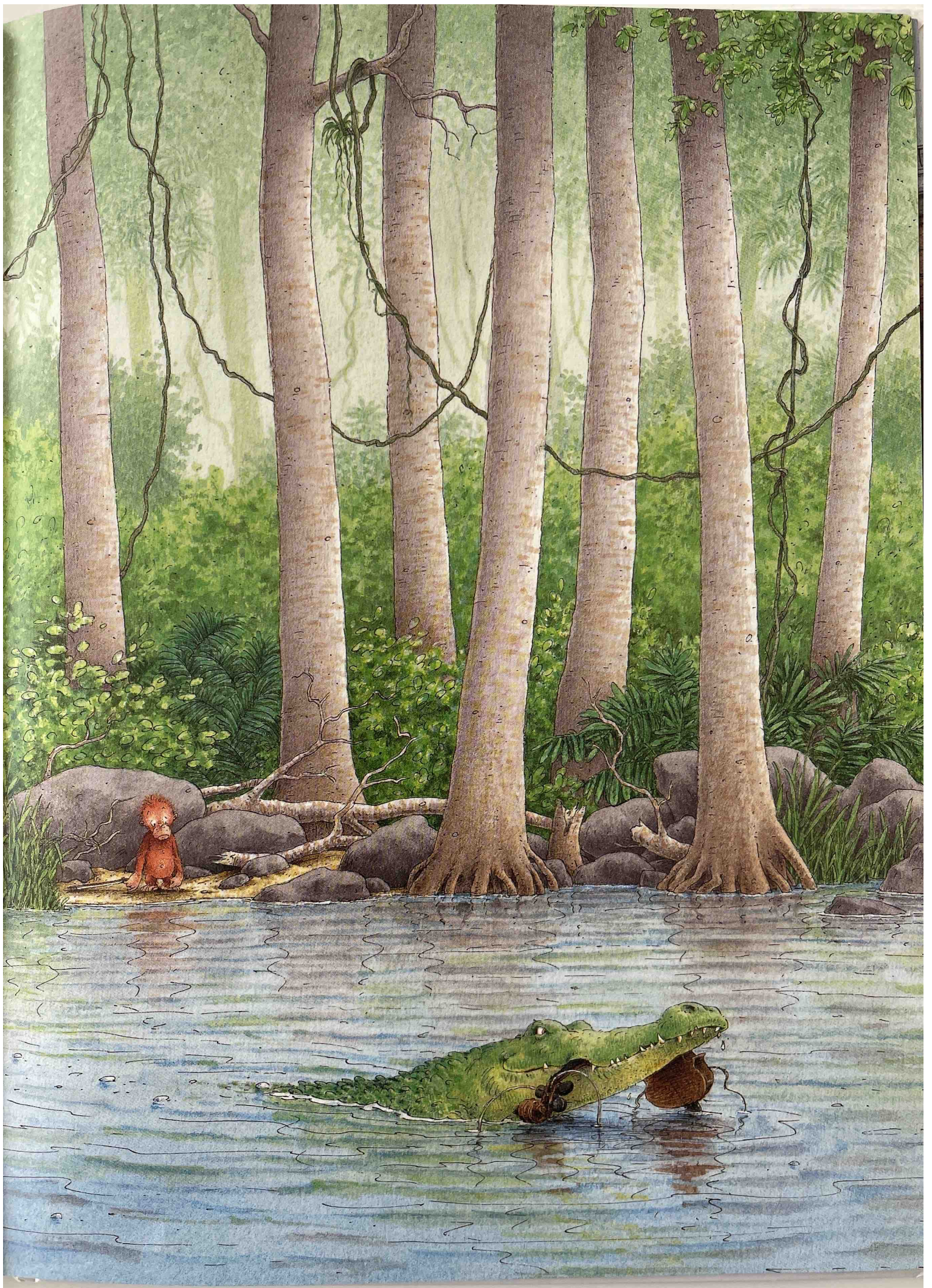
Bodo en zijn muziekding zijn onafscheidelijk geworden. Maar op een dag, als hij van boom naar boom slingert, breekt er een tak af. Bodo kan nog net een liaan grijpen, maar het muziekding valt naar beneden en... plons! Daar drijft het in de rivier.

Zo snel mogelijk gaat Bodo naar beneden. Maar net als hij bij de oever van de rivier is gekomen, gaat er een reusachtige muil open die het muziekding verplettert.

“Het smaakt niet lekker,” gromt Arnold de Krokodil, “maar het helpt wel om de buurt weer lekker rustig te krijgen.”

Bodo ziet wat houten splinters wegdrijven op de rivier.

Dan ziet hij niets meer. Zijn ogen staan vol tranen.)

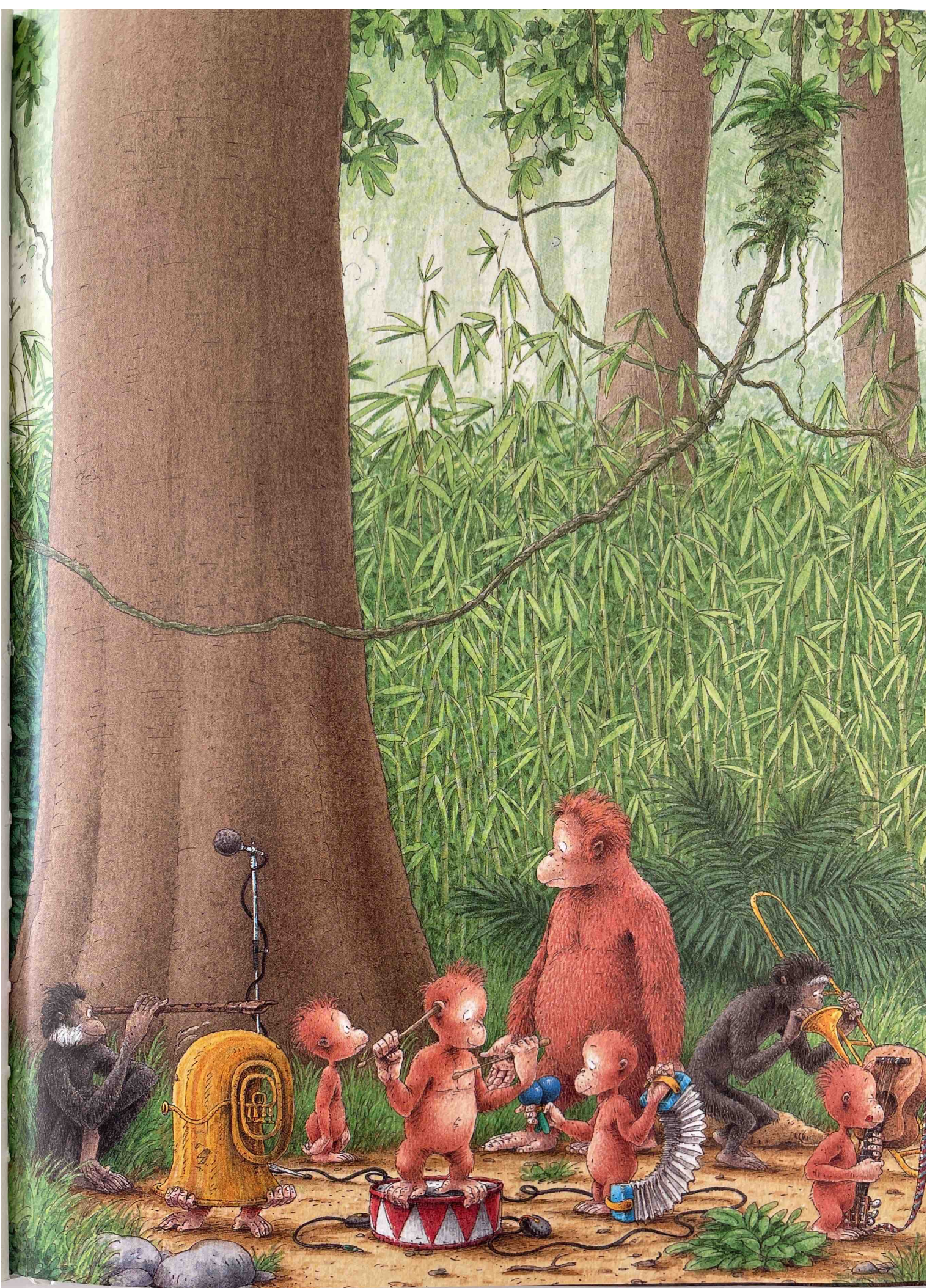

Er zijn sindsdien heel wat dagen voorbijgegaan. Bodo is nog steeds verdrietig. Hij speelt niet meer. Hij praat zelfs niet meer. Zijn ouders plukken het lekkerste fruit voor hem, maar hij raakt het niet aan. Dan worden ze erg ongerust. “Misschien kan oom Darwin ons kind helpen”, zegt moeder. “Goed idee” zegt vader. Iedereen weet dat oom Darwin honderden mensen-spullen heeft, die hij op zijn vele reizen heeft verzameld. “Ik ga meteen naar hem toe”, zegt vader.

Na een paar dagen komt vader terug met een grote zak op zijn schouder. Bodo is opgewonden: daar komt zijn muziekding! Er zitten een heleboel vreemde spullen in de de zak, maar geen ervan lijkt op Bodo's prachtige muziekding. Zijn vrienden maken plezier met de nieuwe muziekdingen, maar Bodo moet bijna huilen.

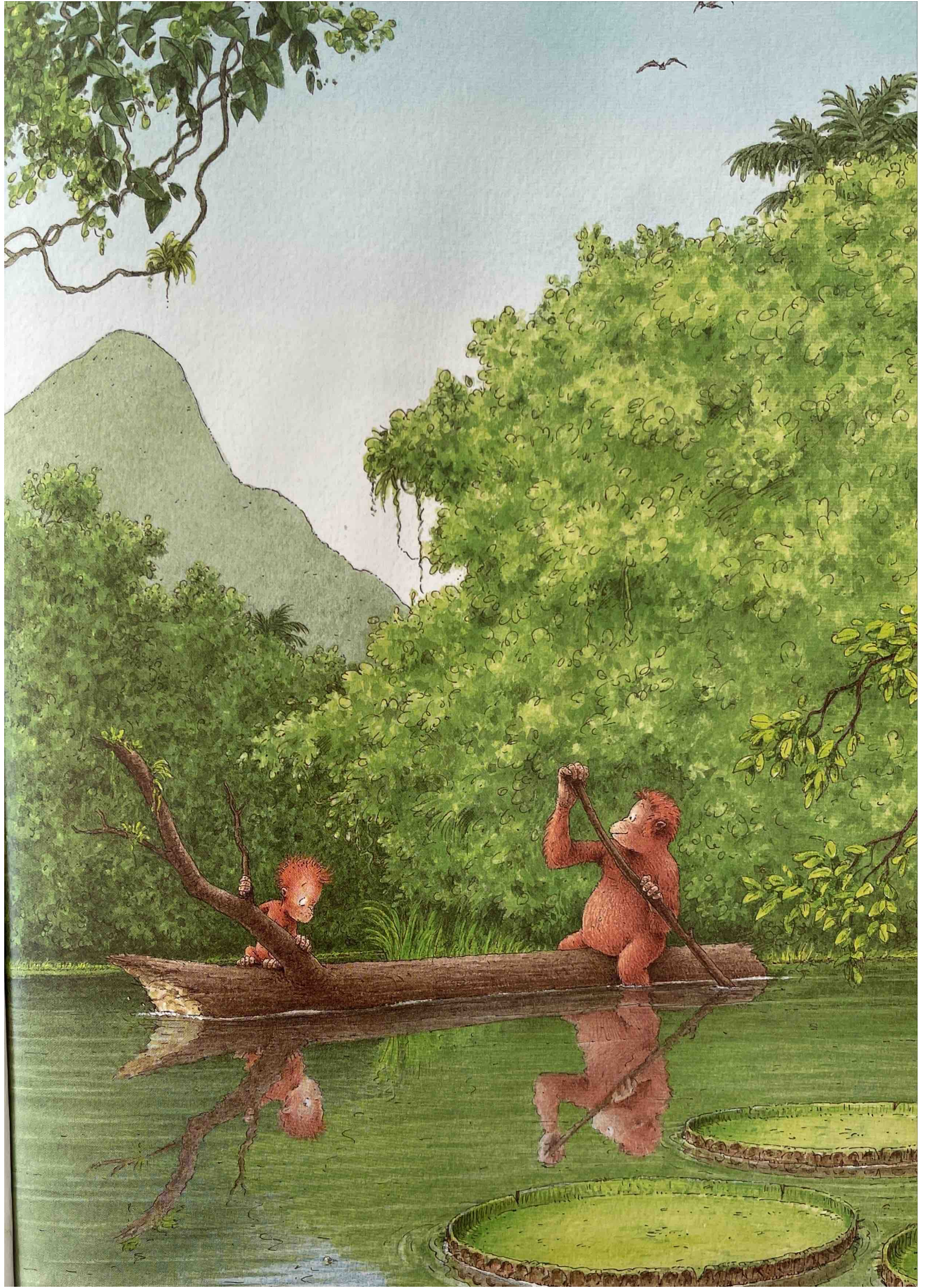
“Kop op”, zegt vader, “meer kan ik niet voor je doen.” “Weet je het zeker?” Zegt Bodo zachtjes. “Weet je het heel zeker dat oom Darwin niet zo'n muziekding heeft? Alsjeblieft, papa, laten we er nog eens heengaan. Dan kunnen we samen nog eens heel goed zoeken.”

Als de volgende ochtend de zon opkomt, gaan vader en zoon samen op weg.

Soms lopen ze op de grond, soms slingeren ze van boom tot boom. Bodo ziet grappige bloemen en prachtige bergen. Die heeft hij nog nooit gezien! En als de ze de rivier afpeddelen ziet hij hoe alles in het water wordt weerspiegeld. Hij vindt het zo prachtig, dat hij vergeet waarom ze op reis zijn.

“Ben je daar weer?” zegt oom Darwin. “Vond je zoon de instrumenten niet leuk?”
“Nee..... ja..... maar het waren andere instrumenten dan het muzieking dat de krokodil heeft opgeslokt”, zegt Bodo.

“O, dat spijt me nou. Ik heb je vader gewoon alles gegeven wat een mooi geluid maakt. Maar nu je toch helemaal hierheen bent gekomen, moet je zelf maar eens gaan zoeken naar je - hoe noem je het ook weer? - je muzieking. Begin maar in de kelder. Daar hebben we de vorige keer niet gekeken.”

Bodo bedenkt zich geen moment. Hij rent de grot in. Er is bijna geen licht. Als zijn ogen gewend zijn aan het donker, ziet hij dat hij tussen twee hoge stapels vreemde, geheimzinnige voorwerpen staat.

Oom Darwin en vader komen achter Bodo aan de trap af.

“Vertel eens, hoe zag dat muziekding eruit?”

Bodo probeert het te tekenen op de stoffige grond.

“Hoe speelde je erop? Moest je ermee schudden of erop slaan?”

“Ik hield het gewoon vast..... en dan pakte ik die stok en dan....”

Bodo doet precies een muzikant na.

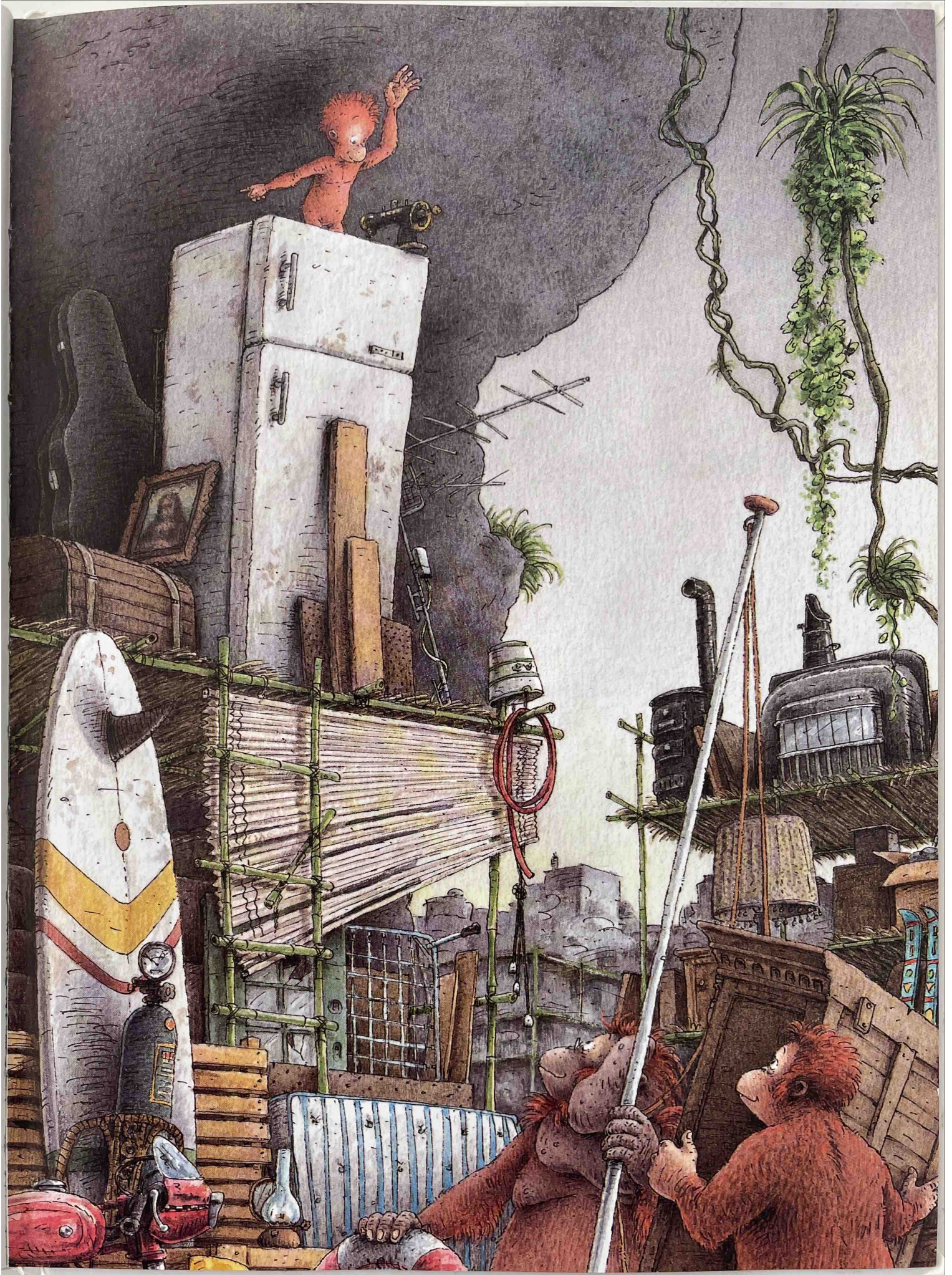

“EEN VIOOL! Het moet een viool geweest zijn! We moeten voor jou hier beneden een viool zien te vinden.”

Oom Darwin en vader werken zich door de bergen meubelstukken heen, terwijl Bodo “viool... viool” mompelend op de hogere stapels klimt.

Plotseling roept hij vanaf de allerhoogste koelkast: “Papa! Oom! Kijk!”

Bodo heeft een koffer gevonden, zwart als een panter en glanzend als een slang.

Voorzichtig doet vader het deksel open en... een reusachtige viool!

“Een beetje aan de grote kant...,” grinnikt oom Darwin.

Bodo geeft geen antwoord. Hij heeft al zijn kracht nodig om deze viool rechtop te houden. Hij zegt ernstig: “Ik weet waarom hij zo groot is. Het is een moeder-viool! En waar een moeder is, moet ook een kind in de buurt zijn.”

“Een moeder-viool, deze contra-bas een moeder-viool! Je denkt zeker dat ze nesten maken? Hahaha!” Oom Darwin brult van het lachen en slaat met zijn hand tegen de koelkast. De deur schiet open en slaat oom Darwin omver. Hij valt tegen een stapel spullen aan en dan lijkt het wel of alles naar beneden komt vallen.

Als de lucht weer is opgeklaard, schreeuwt Bodo: “Hier is hij! Ik wist wel dat ik gelijk had!”

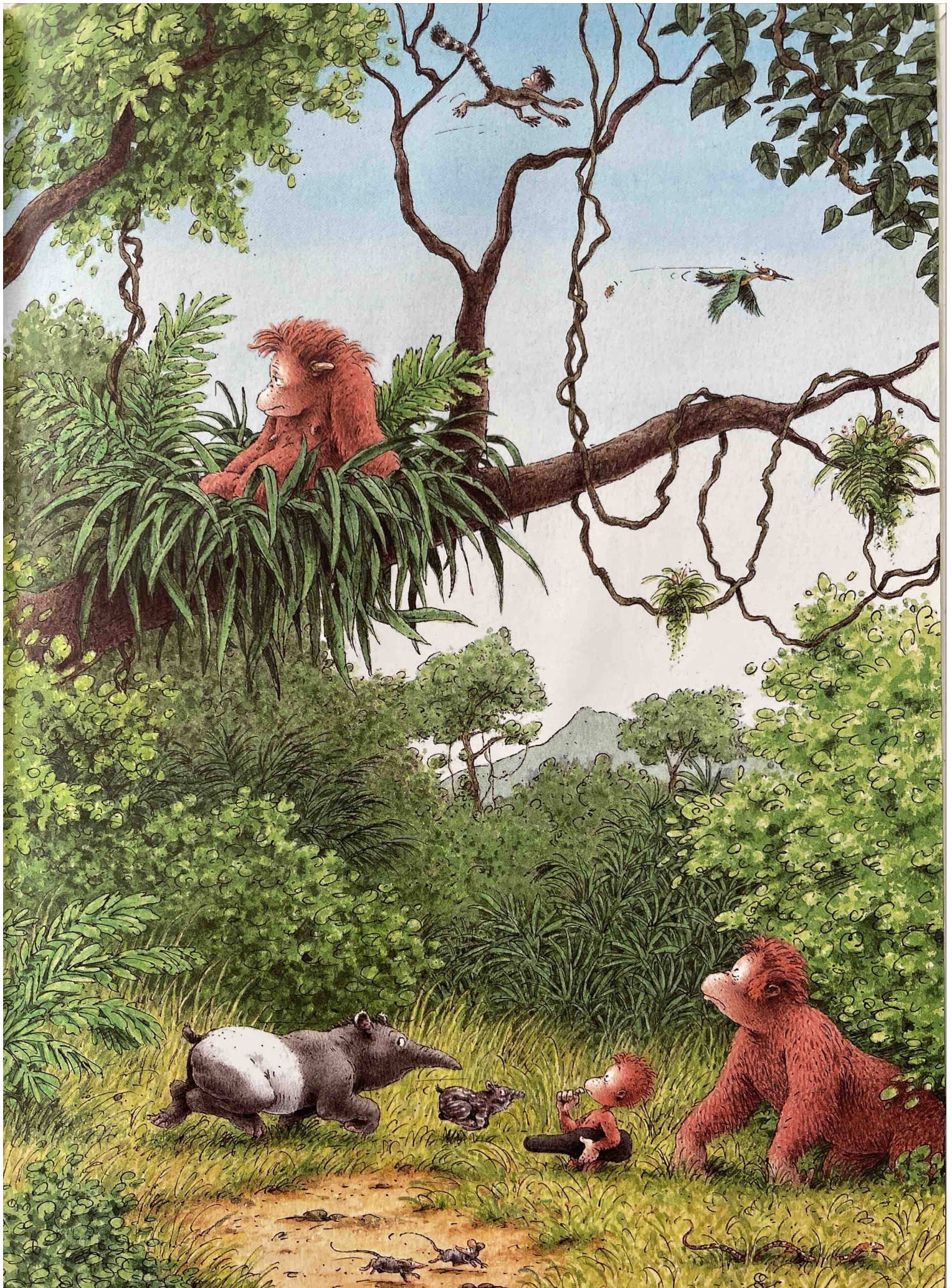
En ja hoor. In de koelkast zit een prachtige kleine viool. Bodo pakt hem er voorzichtig uit en begint er meteen op te spelen.

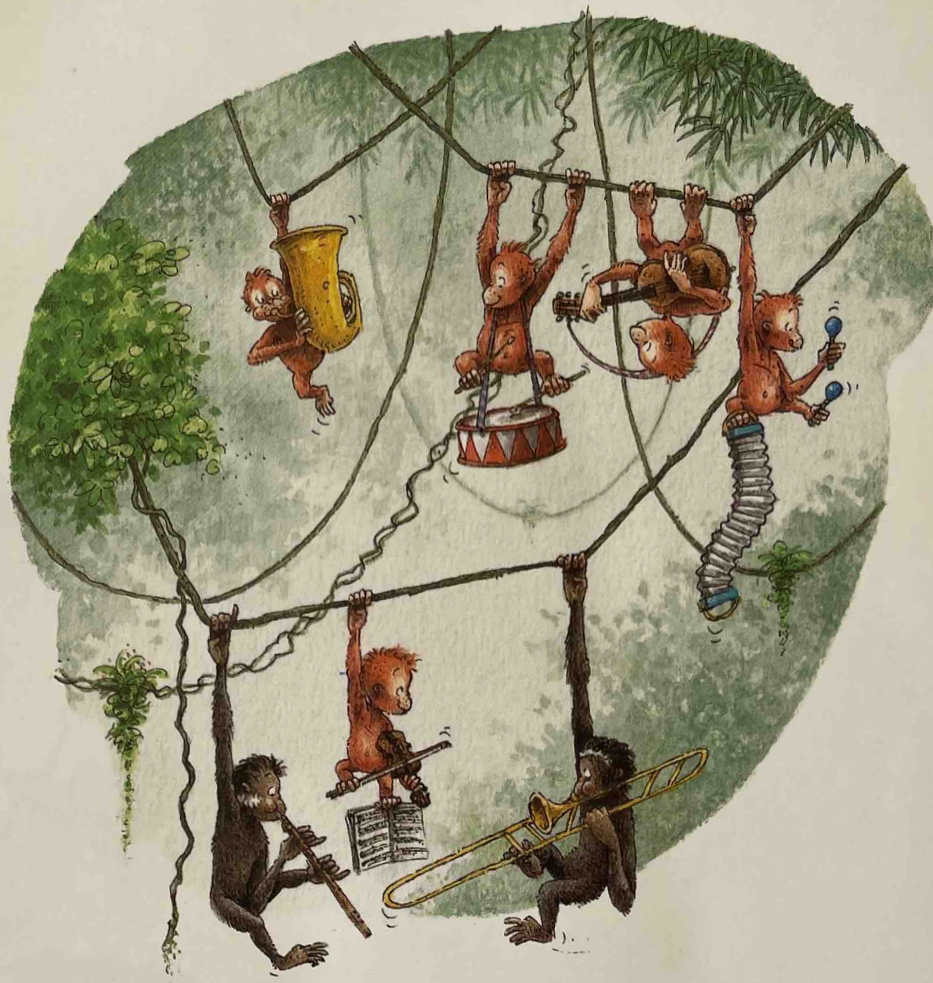

Bodo bedankt oom Darwin een heleboel keren, en dan wil hij naar huis.
Hij kan niet meer wachten om met zijn vrienden op zijn nieuwe viool te spelen.
Hij draagt hem voorzichtig, maar hij rent ver voor zijn vader uit.

Zo komen ze al snel in de buurt van hun eigen huis.
Ineens horen ze een ongelooflijk kabaal Dan zien ze moeder in een boom zitten
met alweer bananen in haar oren.
En terwijl ze naar haar kijken, worden ze bijna omver gelopen door papa Tapir
met zijn kind.
“Wat gebeurt hier?”, roept vader.
“O, niks bijzonders. Ze zijn net weer begonnen.”
De tapir en zijn kind rennen verder.

Recht tegenover hun huis spelen Bodo's broertjes en zusjes en zijn vrienden op de instrumenten die vader de vorige keer had meegenomen.

Het is een ontzettend lawaai, maar het klinkt wel erg leuk.

Het blijft geen lawaai. Bodo's vrienden leren snel hoe ze op hun instrumenten moeten spelen. Samen met Bodo vormen ze een prachtig orkest en 's avonds, als het niet regent, komen ze allemaal bij elkaar op een open plek in het oerwoud om muziek te maken. Alle dieren komen luisteren. En soms, als ze er zin in hebben, dansen ze zelfs tot 's avonds laat.

Maar af en toe, als de nacht helder is, klimt kleine Bodo in een hoge boom. Helemaal alleen speelt hij dan prachtige serenades voor het oerwoud en voor de maan.

Kleine Bodo de orang-oetan verveelt zich in het oerwoud, omdat het almaar regent. Dan vindt hij een geheimzinnige koffer, zwart als een panter en glanzend als een slang.

In de koffer zit een muziekding. Bodo leert muziek maken en is helemaal gelukkig, totdat de krokodil zijn muziekding kapot bijt. Bodo is ontroostbaar. Zijn vader besluit naar oom Darwin te gaan, die honderden mensen-spullen heeft verzameld. Zou hij misschien nog ergens een muziekding hebben?

Een Vier Windstreken Prentenboek

ISBN 90 5579 062 1

9 789055 790623